

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΟΥ ΛΑΤΙΝΟΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΕΞΙΚΟΥ*

Aegidēs, ae (αἰτ. -ēn, κλητ. -ē) ἄ. Αἰγεΐδης, ἀπόγονος τοῦ Αἰγέως, καὶ ἰδίᾳ ὁ Θησεύς. perfidus (Θησεύς) Ovid. ep. 4,59. belliger, horridus (Θησεύς) St.

Aegiae, ī. Aegeae.

Aegialē, ēs θ. Αἰγιαλή. 1. θυγάτηρ τοῦ Ἀδράστου (ἢ ἐγγόνη ἐκ τοῦ υἱοῦ του Αἰγιαλέως) καὶ τῆς Ἀμφιθέας, σύζυγος τοῦ Διομήδους βασιλέως τοῦ Ἀργούς Stat. s. 3,5,48.

1. **Aegialeūs**, eī (δοτ. -leo) ἄ. 1. Αἰγιαλεύς, υἱὸς τοῦ Ἀδράστου καὶ τῆς Δημοανάσσης, εἰς τῶν ἐπιγόνων ἐπὶ Θήβας. Trag. inc. 147 (π. Quint. 8,6,34). 2. υἱὸς τοῦ Αἰήτου, ἀδελφὸς τῆς Μηδείας, ἄλλως Absyrtus λεγόμενος Pac. trag. 247. Cic. nat. d. 3,48.

2. **Aegialeus**, eī ἄ. ὄρος. Plin. 4,24. Ἰ. Aegaleōs.

Aegialia, ae θ. Αἰγιαλία, μία τῶν Ἐχινάδων νήσων Plin. 4,53. &.λ.

Aegialos (-lus), ī ἄ. Αἰγιαλός. 1. Παλαιὸν ὄνομα τῆς Ἀχαΐας (ἀπὸ τοῦ Ἰσθμοῦ καὶ ἐξῆς) Plin. 4,12.

2. ὄν. ἄνδρὸς Plin. 14,49. Sen. ep. 86,14. 21.

Aegida, ae θ. πόλ. ῥωμαϊκὴ τῆς Ἰστρίας, ἢ μετέπειτα Ἰουστινόπολις *Plin. 3,129 (νῦν *Agida* γραφὴ κωδδ.).

Aegiēnsis, ī. Aegium.

Aegila, τὰ Αἶγίλα, Αἶγιλον, νῆσος τοῦ Αἰγαίου, μεταξὺ Κυθέρων καὶ Κρήτης Plin. 4,57. Mel. 2,111. Ἰ. Aegilia κ. Aegilōdes.

Aegilia, ae θ. Αἰγίλια (= Aegila).

Aegilion (αἰτ.), Αἰγίλιον (ἢ λατ. λ. εἶναι Capragia [Caprasia Vr.], νῦν *Capraia*), νῆσος πλησίον τῆς Κορσικῆς Plin. 3,81 κ.ἄ.

aegilips, ipis θ. αἰγίλιψ, ī. aegilops.

Aegilōdēs, sinus ἄ. Αἰγιλώδης, κόλπος τῆς Αἰγίλης (κώμης τῆς Λακωνίας) Plin. 4,56 &.λ. Ἰ. καὶ Aegilia.

aegilōrium, iī οὐ. ὄπικρ. τ. aegilops), αἰγιλώπιον, ὃ αἰγίλωψ (νόσος τῶν ὀφθαλμῶν, συρίγγιον ἀπό-

στημα τοῦ δακρυϊκοῦ πόρου κατὰ τὸν ἔσω κανθὸν τοῦ ὀφθαλμοῦ) Plin. 21, 132. 35, 34 κ.ά. Ἰ. *aegilops*.

aegilōps, ὄρις (αἰτ. -ῶρα, πλθ. -ῶρας) θ. ἡ αἰγίλωψ (-ωπος καὶ ποιητ. -οπος), εἶδος δρυὸς μετὰ γλυκέος καρποῦ (ἡμερη βελανιδιά) Plin. 16, 22. 32, 2. φυτόν τι βολβῶδες, κρομμῶδες (εἶδος κρομμύου) Plin. 19, 95 (κώδδ. τινες ὄχι ὀρθῶς *aegilipas*), 21, 103. 3. ὁ αἰγίλωψ (ὁ ὠσειδής, κν. ἀγριόσταρο, ἀγριόσταχν), ζιζάνιον βλαβερόν, ὡς ἡ αἶρα, φυόμενον ἐν πυροῖς καὶ κριθαῖς Plin. 18, 155. 25, 146 (γαλλ. *coquirole* = κακὸν χόρτον). 4. ὁ αἰγίλωψ, τὸ αἰγιλώπιον = *aegilopium* Plin. 23, 160. 25, 146. 27, 105.

Aegimius, ἰῖ ἄ. Αἰγιμιός, μυθικὸς βασιλεὺς τῶν Δωριέων ζήσας κατὰ τὸν Ἀνακρέοντα 200 ἔτη Plin. 7, 154. ἄ.λ.

Aegimūrus (-mogus), ἰ θ. Αἰγίμουρος (Στράβ.), Αἰγίμορος (Στέφ. Β.), Αἰγίμιος (Πτολ.), νῆσος τοῦ κόλπου τῆς Καρχηδόνας περιβαλλομένη δι' ἐπικινδύνων σκοπέλων καὶ ὑφάλων, ἐνθα ἐναυάγησεν ὁ ῥωμ. στόλος περὶ τὸ τέλος τοῦ α' Καρχ. πολέμου (νῦν *Djeziret*, *Djamûr* ἢ *Zimbira*) Liv. 30, 24, 9 κ.ά. *b. Afr.*, *Fl.* = *Aegimoeros*, ἰ θ. *duae Aegimoeroe* αἱ δύο Αἰγ. συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς μικρᾶς *Djamûr es-Seghîz*) Plin. 5, 42.

Aegina, ae (αἰτ. -an πρὸ φων. *St.*), θ. Αἶγινα. 1. νύμφη ἐπώνυμος τῆς νήσου, θυγάτηρ τοῦ ποταμίου θεοῦ Ἀσωποῦ, μήτηρ τοῦ Αἰακοῦ *O, St.* Plin. 35, 122. Πρῶτερον ἐλέ-

γαστο Οἰνοπία *O*. 2. νῆσος τοῦ Σαρωνικοῦ, ἐναντι τοῦ Πειραιῶς *Ci, L, Me, Pl.* *Aegīnam* εἰς Αἶγιναν *L* (συχν.), *Aegīnae* (ἐν Αἶγινῃ) *L*, ἀλλὰ καὶ *ab Aegīnā* (ἐξ Αἶγίνης) *Ce, L.* **Aegīnētae**, *arum ā.* Αἰγινῆται *Ci*, *Aegīnēta*, ae ἄ. Αἰγινῆτης (ὄν. ἀνδρὸς) Plin. 35, 145. *Aegīnēticus* 3 Αἰγινητικός. *aes Pl.* **Aegīnēnsēs**, *ium ā.* Αἰγινῆται *Val. Max.* 9, 2 ext. 8 (**Cic. off.* 3, 46 *νῦν Aegīnētis* [ὄχι *Aegīnēnsibus*]) καὶ ἐνικῶς *Aegīnēnsis* **Apul. m.* 1, 5, 7 (νῦν *Aegiēnsis*, ἰ. *Aegion*).

Aeginium, ἰῖ οὐ. Αἰγίνιον. 1. πόλις καὶ φρούριον τῶν Τυμφαίων τῆς Θεσπρωτίας εἰς τὰ Β.Δ. σύνορα τῆς Θεσσαλίας (π. τὴν νῦν Καλαμπάκαν) *Caes. civ.* 3, 79, 7. *Liv.* 32, 15, 4 κ.ά. **Aeginiēnsēs**, *ium ā.* Αἰγινεῖς, κάτ. τοῦ Αἰγινίου *Liv.* 44, 46, 3 κ.ά. 2. πόλ. τῆς Μακεδονίας ἐν Πιερίᾳ (νῦν Αἰγίνιον, παρὰ τὸ τέως *Λιμπάνοβο*) Plin. 4, 33.

Aegion (-ium), ἰῖ οὐ. Αἶγιον (*Βοστίτσα*), ἡ σπουδαιοτάτη τῶν 12 Ἀχαϊκῶν πόλεων ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου *Liv.* 35, 48, 1. 43, 17, 4 κ.ά. *Mel.* 2, 53. *Sen. nat.* 6, 25, 4. Τοπικὴ πτώσις *Aegī* ἀντὶ *Aegīi* *Lucr.* 6, 585. *Aegī* in *Peloponneso* (ἀλλὰ *Sūniī Ter. Eun.* 519. *Brundisiī Enn. var.* 37 κ. *Aegīi* *Liv.* 35, 48, 1. 43, 17, 4. *Plin.* 10, 51). Ἰδὲ ΕΡΡ. ΣΚΑΣΣΗ, Ἰστορ. Γραμμ. τῆς Λατιν. γλώσσης § 41 ὑποσ. 259 σελ. 81 καὶ § 52 ὑποσ. 302 σελ. 101. **Aegius** 3. Αἰγίσιος, τοῦ Αἰγίου. -a *vitis* Plin. 14, 42. **Aegiēnsis**, e, *civitas* *Tac. ann.* 4, 13, 1. *Aegiēn-*

sis κ. Aegiēnsēs ὁ κάτοικος οἱ κάτοικοι τοῦ Αἰγίου, Αἰγιεύς, Αἰγιεῖς Apul. m. 1,5,7. Liv. 38,30,1.

(**Aegipān**, ānos), ᾶ. Αἰγίπαν, συνηθέστ. κατὰ πλθ. Aegipānēs, um (αἰτ. -ān, -as Pl. P.-F.) Αἰγίπανες (γένος ἡμιάγριον Λιβυκόν, διαβιοῖ ἐν τῇ ἐρήμῳ, ὁμοιάζει πρὸς τὸν τραγόπουν Πᾶνα θεὸν τῶν δασῶν καὶ τοὺς Σατύρους). Οἰκοῦσι μεταξὺ Αἰθιοπίας καὶ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ. Plin. 5,44. 46. 6,197. Mel. 1,23, 46. Paul. -F. 86,24 L. (97 M.).

Aegira, ae θ. Αἰγείρα 1. πόλ. τῆς Ἀχαΐας μεταξὺ Αἰγίου καὶ Σικυῶνος (v. Παλαιόκαστρο) Me. Plin. 4,12. 28,147. 2. ὄν. τῆς Λέσβου (πιθανῶς κληθείσης οὕτω ἐκ τῆς ἐκεῖ φυομένης μελαίνης λεύκης) Plin. 5,139 (ἐνθα καὶ ἄλλα ὄνόματα τῆς νήσου: *Himerte, Lasia, Pelasgia, Aethiophe, Macaria*).

1. **Aegis** (μόνον κατ' αἰτ. -ida καὶ ἄφαιρ. -ide), θ. 1. αἰγίς (ἄσπις τοῦ Διὸς ἀμυντικὴ καὶ ἐπιθετικὴ [ἔργον τοῦ Ἡφαίστου] ἐνσπείρουσα τὸν τρόμον δι' ἀστραπῶν βροντῶν καὶ καταγίδων) Sil. 12,720 (προβλ. Ὀμ. E 738), VF. St. aegida cum concuteret (ὁ Ζεὺς) Verg. A. 8,354. 2. αἰγίς (ἄσπις τῆς Ἀθηνᾶς [ἔργον τοῦ Ἡφαίστου] μετὰ λεπίδων καὶ ὀφιοπλοκάμου κεφαλῆς τῆς Μεδούσης, βραχὺς ἐπενδύτης) Ovid. m. 2,755 κ.ᾶ. Sen. Ag. 530. Herc. f. 902. Palladiā... aegide Luc. 7,570. Stat. silv. 3,1,132. Mart. 7,1,2. Hor. c. 1,15,11. 3,4,57 (l. aegisonus) Q, Se. Aegida... polibant (ἀντι poliebant) Verg. A. 8, 435-6 κ.ᾶ. 3.

αἰγίς (διδομένη εἰς τοὺς Καίσαρας) Mart. 7,1,3. 14,179,2. Claud. 7, 193. Μτφρ. αἰγίς, προβολή, σκέπη (προστασία, ὑπεράσπισις, βοήθεια, προτείχισμα). decipit (ἀπατᾷ) hac oculos aegide dives Amor (τ.ἔ. perstringit oculos [ἄμαυροῖ τοὺς ὀφθαλμοὺς hac arte δηλ. cultu dominae ἢ puellae]) Ovid. rem. 346.

2. **aegis**, idis θ. αἰγίς ('αἰγίς' ἢ ἐν ταῖς πεύκαις οὐλότης Βεκκ. Ἀνέκδ.), τὸ ἐγκάρδιον (καρδιά) τῆς λαρικοειδοῦς εὐρωπαϊκῆς πεύκης, χρώματος μελιτίνου (ὡς τὸ δαδί). Τὸ ξύλον τοῦτο ἐχρησίμευεν, ὡς λίαν κατάλληλον, πρὸς κατασκευὴν πινακιδίων ζωγραφικῆς. Plin. 16,187. Ὁ Θεόφραστος τὴν aegis abietis καλεῖ «λοῦσσον» leuson (l.λ.).

aegisonus 3 ἀντηχῶν ἤχον αἰγίδος, ὁ τῇ αἰγίδι ἤχων. aegisono fera pectore virgo Val. Fl. 3,88 (προβλ. Hor. c. 3,4,57 sonantem Palladis aegida) ᾶ.λ.

Aegisos, i θ. Αἰγισός, Αἰγισσός ('Ιεροκλ.), Αἰγιστόν (Προκόπ.) νῶν Tuldza ἢ κατ' ἄλλους Isaktschi 1. πόλις καὶ ἀκρόπολις τῆς Εὐρωπ. Μυσίας (Σκυθίας) παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Δουνάβεως Ovid. Pont. 1,8,13. 4,7, 21. 53. 2. Aegisos, i ᾶ. ὁ ἐπόνυμος ἰδρυτῆς τῆς Αἰγίσου. Ovid. Pont. 1,8,14.

Aegisthus, i ᾶ. 1. Αἰγιστός, υἱὸς τοῦ Θυέστου φονεὺς τοῦ Ἀγαμέμνονος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀρέστου Acc., Pac., Ci, O, Pl. κ.ᾶ. Κατ' ἀντονομασίαν Αἰγισθος = μοιχὸς (ὄνομα δοθὲν παρὰ τοῦ Πομπηίου εἰς τὸν Καίσαρα) Suet. Jul.

50,2. 2. ἔργον τέχνης. Plin. 35,144.

aegithus, ī ā. αἰγιθος. 1. εἶδος ἰέρακος χωλοῦ, κατὰ τὸν Πλίνιον, τὸν ἕτερον πόδα. Ἐθεωρεῖτο ἀριστος οἰωνός εἰς τοὺς γάμους καὶ διὰ τὰ θρέμματα Plin. 10,21. 2. πολὺ μικρὸν πτηνόν, αἰγίθυλος (Parus caeruleus L) Plin. 10,204. 205 (πρὸβλ. καὶ Ἄριστ. IZ 9,1,609 b (ἰδὲ καὶ E. DE SAINT-DENIS εἰς Plin. Comm. 1961, §§ 204,7 κ. 205,3 σ. 159.

Aegium ī. Aegion.

Aeglē, ēs (αἰτ. -ēn) θ. Αἰγλή. 1. ἡ εὐειδεστάτη τῶν Ναϊάδων σύζυγος τοῦ Ἡλίου, μήτηρ τῶν Χαρίτων Verg. ecl. 6,20. Plin. 35,137 κ.ά. 2. ἑταῖρα δυσειδεστάτη Mart. 1,72 3 κ.ά.

aegocephalos, ī ā. αἰγοκέφαλος, πτηνὸν ἄγνωστον, κατὰ τὸν Plinius 11,204 ἄνευ σπληνός, ἄ.λ.

Aegocerōs, ōtis ā. Αἰγόκερως, ἀστερισμὸς τοῦ ζφδιακοῦ κύκλου (συνών. λ.λ. Capricornus Hyg. fab.), umidus Lucr. 5,615. Luc. 9,537. Sen. Th. 864.

→ γεν. καὶ Aegocerī Germ. 381 κ.ά. ἀφαιρ. -cerō Germ. frg. 4,158. αἰτ. ἐν. -cerōn Luc. 10,213. πλθ. -ōtas Hier. adv. Ion. 1,41.

aegolethron, ī οὐ. αἰγόλεθρον (-θρος), φυτὸν τοῦ Πόντου δηλητηριώδες (εἰς τὰ κερασφόρα καὶ ἰδία εἰς τὰς αἰγας' ἐκ τούτου λαμβάνουσι δηλητήριον αἰ μέλισσαι [πλθ. Azalea Pontica L]) Plin. 21,74 ἄ.λ.

aegōlios (-ius), ī ā. αἰγώλιος (αἰλόγιος? αἰτώλιος?), εἶδος μικρᾶς γλαυκῆς (κν. γκιώνης, χούχουλας, χουχουριστής, χαροπούλι), ἡ ὁποία

κατὰ τὸν Plinius 10,165 quaternos parit (τίχτει ἐνίοτε μέχρι τεσσάρων) pullos (ἴ. αὐτ. E. DE SAINT-DEN. Comm. ἄ.λ. § 165, 1 σ. 146).

Aegōn, ōnis ā. Αἰγών. 1. Ἐπώνυμος τοῦ Αἰγαίου πελάγους, ἴ. καὶ Aegaeon. 2. τὸ Αἰγαῖον πέλαγος Val. Fl. 1,629 κ.ά. Stat. 5,56 κ.ά. 3. ὄνομα αἰπόλου Verg. ecl. 3,2.

Aegonia (Aec-), ae θ. πόλις τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου Plin. 4,27 ἄ.λ.

aegopthalmos, ī ā. αἰγόφθαλμος, εἶδος πολυτίμου λίθου (δμοιάζοντος πρὸς ὄφθαλμὸν αἰγός) Plin. 37,187. 1 ind. 37,72. Isid. orig. 16,15,19.

Aegos flumen (καὶ flumen Aegos Me. Pl.) Αἰγὸς ποταμοὶ (ἐνίοτε Αἰγὸς ποταμός), ποταμός κ. πόλις τῆς Θρακικῆς Χερρονήσου (τῶν Γαλατᾶ), γνωστὴ διὰ τὴν παρ' αὐτὴν καταναυμαχίαν τῶν Ἀθηναίων ὑπὸ τοῦ Λυσάνδρου (405 π.Χ.) Nep. Lys. 1,4. Alc. 8,1. Cop. 1,2. Mel. 2,36. Plin. 4,48. ἴ. καὶ Aegospotamos (αἰτ. πλθ. Frontin. strat. 2,1,18 κ. Aegospotamūs αἰτ. πλθ. Amm. 22,8,5).

Aegosthenēsēs, ium ā. Αἰγοσθενεῖς, οἱ κάτ. τῶν Αἰγοσθένων, πόλεως τῆς Μεγαρίδος Plin. 4,23. ἄ.λ.

aegrē, ἐπίρρ. μ.Σ (P Ci L Ta κ.ά.) Y (E C S L Se κ.ά.). 1. μετὰ ἐντάσεως δυνάμεων α) (τοῦ σώματος) μετὰ πόνου, μόχθου (κόπου, προσπαθείας), ἐπιπόνως, δυσκόλως, χαλεπῶς. Συνών. non facile, difficulter, ἀντ. facile. quod agat, aegre suppetit (αἱ ἰδέαι δὲν τοῦ ἔρχονται [δὲν κατε-

βαίνουν] εὐκόλως, δυσκολεύεται νὰ ἐβρῆ αὐτὸ ποὺ πρέπει νὰ κάμῃ) Plaut. Mil. 205. Πρὸβλ. Capt. 461 κ.ἄ.ἄ. impetrare P. inveteratio (sc. vitii, δηλ. inveteratum vitium) aegrius depellitur Cic. Tusc. 4,81, δμ. divelli Ci, resistere C, portas (sc. castrorum) tueri C κ.ἄ., aquarum Ta, alqd aegre fieri C, flumen -e transiri potest [= transitum fluminis aegerrime conficere μόλις ἀνύτειν C] Caes. g. 5,18,1, castra defendere L. omne bellum facile summi aegerrime desinere (λήγει τελειῶ) S. -e dediscis amare O, iuxta Romam castaneae cerasique -e proveniunt (δυσβλαστοῦσι, δυσκόλως προκόπτουν, δ. ἀναπτύσσονται) Pl. -e pervincere ut (μετὰ κόπους μεγάλους ἐπιτυγχάνω ὥστε) L. 2. μετὰ λύπης κ.τ.τ., ἀντιθ. voluptate (l.l.). mihi ἢ meo animo est aegre (μὲ λυπεῖ τι, αἰσθάνομαι λύπην) P. ne quid -e esset mihi Te, Lucil, -e ἢ -ius careo (μοὶ εἶναι δυσάρεστον, λυπηρόν, βαρὺ νὰ στερηθῶ) Ci. alqd -e facere alicui (λύπην παρέχω τινί, δυσάρεστῶ τινα) P, Te, -e alqd ex alqd audire (ἀκούω τι λυπηρόν παρὰ τινος) Te, aegre (aegerrime L) ferre (χαλεπῶς, βαρέως φέρειν, ἐν τοῖς βαρύτατα φέρειν, ἄχθεσθαι, μεγάλως λυποῦμαι ἢ πολὺ στενοχωροῦμαι) P, Te, Ci, S κ.ἄ. aegerrime pati (χαλεπῶς φέρειν ἢ πάσχειν, εἶμαι πολὺ δυσηρησθημένος διὰ τι) P, Te, Ci κ.ἄ. -e habere alqd (ὑφίσταμαι, ὑποφέρω τι μετὰ λύπης) S, tolerare Ta, perpeti Pl, Ap. 3. μόλις, μόλις, συνών. vix, ἀντ. facile P, Ap και

ἠνωμένως vix et aegre Se, vix et aegerrime Se, Ap, nimis aegre risum contini (μόλις συνεκράτησα) P, -e me tenui Ci κ.ἄ. Σύντ.: aegre ferō (patior L, habeo P, L) + acc. c. inf. Ci., -e ferre quod Cu, -e abstinent (ἢ temperatum est) quin... castra oppugnent μόλις ἀπέχονται τοῦ...) Liv. 2,45,10. Μετ' ἐπιθέτου: -e contenti Amm. 23,6,76. -e superabilis Amm. 15,10,6.

aegreō 2 ἀμτβ. νοσῶ, ἀσθενῶ (εἶμαι ἀσθενής) = aeger et aegrotus sum, aegrotō. Lucr. 3,106. 824. Ἰ. aegrescō.

aegrescō 3 (ἐναρκτ. τοῦ aegreō), 1. ἐπὶ ἀνθρώπων, ζώων καὶ ἀψύχων (κατὰ προσωποποιίαν), νοσῶ, περιπίπτω νόσῳ = in morbum incidō, morbo afflictor. morbis aegrescimus isdem Lucr. 5,349. si qua... pars corporis aegrescat Macr. s. 7,4,24. stomachus aegrescens αὐτ. 7,6,4. corvi aegrescunt Plin. 10,32. animus aegrescit (ἢ ψυχὴ νοσεῖ) Lucr. 3,521. insultare malis (χαίρεκακεῖν ἐπὶ τῇ δυστυχίᾳ τοῦ ἄλλου) rebusque aegrescere laetis (ἀνιαρῶς φέρειν [ἀρρωσταίνω μὲ] τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἄλλου) Stat. Th. 2,18. Πρὸβλ. κ. Tac. ann. 15,25,7. Achelidus maeret, anhelantes aegrescunt pulvere ripae (κατὰ προσωπ.) Stat. Th. 4,109 (ἢ ἔννοια: αἱ ὄχθαι ἐξηραμμένα ἐχουν καλυφθῆ ὑπὸ κόνεως). — Ὡς οὖσ. aegrescentēs, ium ἄ. οἱ νοσοῦντες Macr. s. 7,4,6. 2. μτφο. ἐπιδεινῶ (ἐπιδεινοῦμαι, παροξύνομαι, χειροτερεύω) violentia Turni aegrescit (= asperior fit) medendō

(ἡ ὄργη τοῦ Τύρονου τρέπεται ἐπὶ τὰ χεῖρω, γίνεται τραχυτέρα ἐκ τῆς προσπαθείας νὰ τὸν πρᾶξῃσι) Verg. A. 12,46 πρὸβλ. καὶ Sil. 8.212. Stat. Th. 1,400. Cassiod. var. 3,40,1.

aegrimōnia, ae θ. (aeger), νόσος, ἀρρώστια, ἀσθένεια (ΓΛΩΣΣ.), τὸ αἴσθημα τῆς λύπης, βαθεῖα λύπη ἢ ἄλγος, βαρυφροσύνη, βαρυθυμία = aegritūdo. alqm -ā adficere (λυπεῖν, προξενῶ λύπην εἰς τινα [ἀντ. alqm laetantem facere + ἀφαιρ. = χαροποιῶ τινα]), abscedat haec a me aegrimonia P., novae -ae locus esset Ci, fastidiosā (sc. vitae) tristis -ā, τ.ξ. quae vitam ingratiā reddit = βαρυθυμῶν ὑπὸ ἀνιαρᾶς θλίψεως, ἐκ τοῦ κόρου (τῆς ἀηδίας) τῆς ζωῆς, ἀηδιάσας τὴν ζωὴν) Hor. epod. 17,73. malum vino cantuque levato deformis -ae dulcibus adloquiis (ἀνακούφισον τὸ κακόν, τὰ δεινὰ διὰ τοῦ οἴνου καὶ τοῦ ᾄσματος τὰ ὅποια εἶναι τὸ γλυκὺ παραμύθιον, ἢ γλυκεῖα παρηγορία τῆς λύπης τῆς ποιούσης τὸ πρόσωπον δυσειδές) Hor. epod. 13,17-18.

Aegritomārus, ī ā. ὄνομα κελτικὸν ἀνδρός. Cic. div. in Caec. 67. Verr. 3 (2), 118.

aegritūdo, inis θ. (aeger). 1. ἐν. κ. πλθ. ἀδιαθεσία (σωματικῆ), ἀρρώστια, ἀσθένεια, νόσος (= aegrotātiō, l.λ.) Me, Pl, Ta. Πλθ. Eu. — Ἐπὶ ζώων Col. 7,5,20. Plin. 8,3. 10,15. — Ἐπὶ φυτῶν Plin. 17,251. — Μτροφ. ἐπὶ τῶν ἡθῶν: Macr. sat. 7,5,32. 2. ἐπὶ ψυχικῶν νόσων (πρὸβλ. 'νόσος ψυχῆς' Πλάτ. Τιμ. 86^B). α) μανία, λύπη ('λύπη' τῶν Στωϊκῶν),

ἀντ. voluptas, gaudium. senio et aegritudine confectus (γῆρας ἀπειρηκῶς καὶ λύπη [ἐκ λύπης] καταβεβλημένος) Cic. Tusc. 3,27 (πρὸβλ. Plaut. Capt. 782. Trin. 1091. Ter. Andr. 961. Pacuv. trag. 128. Lucil. 584. Varr. Men. 111 κ.ἄ. (Sall. Liv. κλπ. κ.ἄ. μίγν.). Κατὰ πλθ. remedium -um Ter. Haut. 539. Cic. Att. 11,10,1. 11,12,4. 12,23,2 κ.ἄ. Διάφοροι φράσεις: -em exturbare ex animo P, voluptatem -o vincat P, remedium -um Ter. ἔ.ἄ. Haut. 539, -em abicero (abstergere, augere, depellere, efficere, lenire ἢ leniores facere, levare, obtundere, repellere, sedare, suscipere, funditus tollere) Ci, -em alicui adimere P ἢ eripere (ἀντ. afferre) Ci. — .e afficere ἢ privare alqm Ci, ex -e in morbum conici (ἐκ λύπης ἀσθενεῖν, νοσεῖν) P, esse in -e Ci, in -em incidere Ci, se totum -i dedere Ci, -e semper vacare Ci, metu et -e fessus Tac. ann. 2,29,2 κ.ἄ.ἄ.

aegror (ōris) ā. = morbus νόσος Lucr.* 6,1132 ἄ.λ. (πρὸβλ. amāgor (ἀντ. 4,224) καὶ levor (ἀντ. 2,423).

aegrotātiō, ōnis θ. (aegroto). -em appellant morbum cum imbecillitate (μετὰ σωματικῆς ἀδυναμίας) Cic. Tusc. 4,28 (Gell. 20,1,26). 1. ἐν. κ. πλθ.: κυρίως ἀσθένεια, κατάστασις τοῦ σώματος, καχεξία, -o in corpore Ci, morbi aegrotationes Ci, 2. ἐν. κ. πλθ. ἀσθένεια ψυχικῆ ('ἀρρώστημα' τῶν Στωϊκῶν, ἢ ἀφιλοσόφητος ἠθικῆ ἀδυναμία) Cic. Tusc. 4,23. 26. 79. 3,8 κ.ἄ. κ.ἄ. Ἐπὶ φυτῶν: (σπανιότ.) Plin. 17,231.

aegrōto 1 (aegrotus). 1. ἀσθενῶ, ἀρρωστῶ, νοσῶ (εἶμαι ἀσθενής), ἀντ. sanus (sanus et valens, sanior) sum, valeō. α) ἐπὶ ἀνθρώπων: graviter (gravius, gravissime βαρέως κλπ.) *Ci*, leviter (ὑπονοσεῖν, ἐλαφρῶς νοσῶ) *Ci* (ἀντίθ. periculōse *Ci*, vehementer *Ci*, mortifere ἐσχάτως ἔχειν ἢ διακεῖσθαι, θανασίμως νοσεῖν, πρὸς τὸ τελευτᾶν εἶναι) *Pl.*², morbo *Ci*, apud aliquem (= in aliquis domo) *Ci*, κ. ἄ. ἄ. Μετ' ἀφαιρ. τῆς αἰτίας: morbo Hor. s. 1,6,30. *Se* καὶ μετν. διὰ τοῦ propter καὶ τοῦ ā (Vulg. II reg. 13,2. Greg Tur. Mart. 2,10). 2. ἐπὶ ψυχικῶν νόσων: Lucil. 581. Cic. Tusc. 1,3 τέλ., 4 79. Hor. s. 2,3,307. Sen. dial. 4,13,1 καὶ παρὰ τοῖς Eccl. (Hier. epist. 82,4 κ. ἄ.). 3. ἐπὶ ζώων: Cato agr. 71. Hor. epist. 1,8,6. Col. 2,10,25 κ. ἄ. Plin. 20,112. 4. ἐπὶ φυτῶν: Col. 12,10,5. Plin. 17,226. 228. 18,157. — Ὡς οὖσ. aegrōtāns, ntis ἄ. Cic. off. 1,83. Cels. med. 1. praef. p. 6,23. Col. 12,10,5. Plin. 22,110 κ. ἄ. 5. ἐπὶ πραγμάτων: mores aegrotant Plaut. Trin. 30 (προβλ. κ. 72). Cic. div. in Caec. 70. aegrotat fama vacillans (ἡ φήμη αὐτῶν ἀσθενεῖ, ἐκλείπει, διακινδυνεύει κλονομένη) Lucr. 4,1124. — Τὸ δ. δέχεται τὰ ἐξῆς ἐπιρρήματα: graviter, leviter, immediabiliter, minus, modice, patienter, periculose, vehementer.

aegrōtus 3 ἀσθενής, ἀρρωστος, νοσῶν, νοσερός, καχεκτικός (ἐπὶ σώματος ψυχῆς καὶ ἐπὶ ζώων, φυτῶν, πόλεως καὶ πραγμάτων) = aeger,

corpore infirmus. Plaut. Curc. 61. Ter. Ad. 922. Cic. Att. 8,16,1 κ. ἄ. ἄ. Μετ' ἀφαιρ. τῆς αἰτίας Ciris 226. non aeris acervus et aurī aegrotō domini deduxit (γνωμικὸς ἀόρ.) corpore febrīs (αἰτ. πλθ. σωρὸς χαλκοῦ καὶ χρυσοῦ δὲν ἀφαιρεῖ ἀπὸ τῆς ἀσθενικῆς ψυχῆς τοῦ κυρίου τοῦς πυρετοῦς) Hor. epist. 1,2,48: *Μιτφρ.* animus aegrotus Ter. Andr. 559. aegrotā ac prope desperata res publica (πόλις νοσοῦσα, ἀποσυντεθειμένη) Cic. div. in Caec. 70. — Ἐπὶ ζώων: leo -us Lucil. 920 (Hor. ep. 1,1,73), Varr. r. 3,17,8. Col. 6,5,2. 6,31,1. — Ὁ ὄσ. **aegrōtus**, 1 ἄ. Plaut. Capt. 190. Ter. Andr. 309. Varr. Men. κ. ἄ. Rhet. Her. 1,19. Cic. div. 2,145 κ. ἄ. κ. ἄ. *Πομ.* aegrotō dum anima est spes esse dicitur (προβλ. ἐλπίδες ἐν ζωῶσι Θεόκρ.) Cic. Att. 5,10,3.

Aegūsa, ae θ. Αἰγοῦσα, Αἰγουσα (ἄλλως Aethūsa Plin. κατωτ.), ἡ κυριώτερα νῆσος τῶν τριῶν Αἰγουσῶν (νῦν Favignana, τὸ Καρχηδονικὸν αὐτῆς ὄνομα Κατρία [Καπρία?] Στέφ. Βυζ.) Plin. 3,92.

aegyptilla, ae (sc. gemma) θ. (Aegyptus), Αἰθιοπία ΓΛΩΣΣ., λίθος τις τῶν τιμίων ἐν Αἰγύπτῳ ποτὲ συχνὸς (πιθ. εἶδος ὄνυχος) Plin. 37,48. ind. 37,54.

Aegyptus (Aegyptus, Egyptus, Aegyptos), 1 θ. (αἰτ. -on κ. -um), κλ. -e, ἀφ. -ō (καὶ *-ā Lucr. 6,1115, νῦν Aegyptō, ὡς αὐτ. 1107). 1. Αἰγυπτος, χώρα τῆς Β. Ἀφρικῆς (ἐνίοτε ὑπὸ τῶν παλαιῶν ἐθεωροῦντο ὅρια τῆς Αἰγύπτου πρὸς Δ. ὁ Κανωτός,

πρὸς Ἄ. ἡ Περσίς μετὰ τοῦ βασιλείου τῶν Πάρθων, πρὸς Ν. οἱ colorati Indī, τ.ἔ. οἱ Αἰθίοπες) Plaut. Most. 440 κ.ἄ., Lucr. ἔ.ἄ. Verg. g. 4,210. 291. Lucr. ἔ.ἄ. 6,713. 714. 1141, *Ci* κ.ἄλλοι. Μετωνυμικῶς οἱ Αἰγύπτιοι Verg. A. 8,705. ἡ Αἰγυπτιακὴ δύναμις, οἱ στρατιῶται τῆς Αἰγύπτου Verg. A. 8,687. g. 4,210. 292 κ.ἄ. Σύντ.: in Aegypto Lucr. b. Alex. Nep. κ.ἄ. καὶ Aegypti ἐν Αἰγύπτῳ μιν., in Aegyptum Plaut. Cic. Nep. κ.ἄ. καὶ ἀπλῶς Aegyptum Cic. nat. d. 3,56. ad Aegyptum, usque ad Aegyptum Cic., Aegyptum versus Sall. Jug. 19,3. Aegypto advenio domum Plaut. κ.ἄ. ἄ. 2. Aegyptus, ἰ ἄ. *flumen Aegypti*, ὁ Νεῖλος Plin. 5,54 (πρὸβλ. Amm. 22,15,3. 23,6,21. 3. α) ὄνομα ἀνδρός. *nigrus Aegypti* = οἱ Δαναῖδες Ovid. Pont. 3,1,121. Ib. 126. β) ὄνομα ἵππου. Ἐπιγο. γ) Aegypta, -ae ἄ. ὄν. δούλου ἀπελευθέρου Cic. Att. 8, 15,1. 12,37,1. 13,3,2. epist. 16, 15,1. 2. **Aegyptius** 3 Αἰγύπτιος. *rex Ci*, *haruspices Ci*, *bellum N*, *coniunx* (ἡ Κλεοπάτρα) *V* (πρὸβλ. Ovid. m. 15,826 καὶ *mulier Aegyptia Flor.* 2,21,2), *litterae* (τὰ ιερογλυφικὰ) *Pl Ta*, *litus Pl.*, *classis Su*, *ritus Su*, *tellus (rura) Luc.*, *Thebae Pl.* κ.ἄ.ἄ. **Aegyptiacus** 3 Αἰγυπτιακός. *libri* (Αἰγυπτιακὰ συγγράμματα περὶ θεσμῶν κ. ἐθίμων τῆς Αἰγύπτου) Gell. 10,10,2.

Aelāna, ae θ. Αἰλινα (Στραβ.), Ἐλάνα (Πτολ.), ἄλλως Αἰλιανον, Αἰλιανή, Ἀιλίας, Ἀειλά, λιμὴν καὶ ἐμπόριον τῆς Πειραιᾶς Ἀραβίας ἐπὶ τῆς

Ἄ. ἄκρας τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου Plin. 6,156. **Aelāniticus** 3 *sinus* = *Laeaniticus*, *Alaeanicus* (l. λ.λ.) Pl 5,65.

aelinos, ī (αἰε. -on) ἄ. αἰλινος (λ. μᾶλλον φρουγικῆς ἢ σημιτικῆς προελεύσεως) Ovid. amor. 3,9,23 ἄ.λ.

Aelius 3 τοῦ Αἰλίου (ρωμ. ὄν. πληβείων, ἰδίᾳ τῶν Paetī καὶ Tuberones), *lex Aelia et Fufia de comitiis* Cic. Pis. 9. 10 κ.ἄ. συχν. **Aeliānus** 3 *oratiunculae* Cic. Brut. 206. *studia* Cic. de or. 193. *ius Aelianum* Pomp. Dig. 1,2,2,7. Καὶ *cognomen* Mart. 11,40,5. Suet. Aug. 51,3, Tac. ann. 14,41,1.

Aëllō, ūs θ. Ἀελλώ. 1. μία τῶν Ἀρπυιῶν, *ales Aëllō* Ovid. m. 13, 810. 2. εἰς τῶν κυνῶν τοῦ Ἀκταίονος *fortis Aëllō* Ovid. m. 3,219.

aelurus, ī ἄ. αἰλουρος (ὄ, ἦ) Gell. 20,8,6. γαλῆ, γάττος, γάττα (λ.λ. *feles*) Gell. ἔ.ἄ.

aemidum, tumidum Paul. · F. 22,18 L ἄ.λ.

Aemiliānus, ī. Aemilius.

Aemilius 3 Αἰμίλιος (Αἰμύλ-, Αἰμύλ-), ὄν. παλαιστάτου γένους πατρικίων τῆς Ῥώμης (π.χ. τῶν Lepidī, Paulī, Scaurī κ.ἄ.). Ὅθεν **Aemiliī**, *drum* ἄ. οἱ πρόγονοι τοῦ Αἰμιλίου οἴκου Ν. Τούτων τινές: 1. L. Aemilius Paulus, πεσὼν ἐν τῇ παρὰ τὰς Κάννας μάχῃ (216 π.Χ.) L. 2. L. Aemilius Paulus Macedonicus, ὁ νικητὴς τοῦ Περσέως (168 π.Χ.) L. Ἐπιθετικῶς: *tribus Ci*, *via L* (καὶ ἀπλῶς *Aemilia*) *Ci*, ἀρχομένη ἀπὸ τῆς *via Flaminia* διὰ τοῦ Ἀριμίνου (νῦν *Rimini*) καὶ Βονω.

νίας (*nūn Bologna*) εἰς Πλακεντίαν ἄγουσα, ἣτις κατεσκευάσθη ὑπὸ τοῦ ὑπάτου Μ. Αεμ. Lepidus (187 π.Χ.) *L κ.ἀ.*, ratis (τὸ πλοῖον, ὅπερ ἐκόμισε τὰ λάφυρα ἀπὸ τῆς νίκης τοῦ L. Aemilius Paulus τοῦ Μακεδονικοῦ εἰς Ρώμην) *Pr.*, ludus (σχολῆ μονομάχων ἰδρυθεῖσα ὑπὸ τοῦ P. Aemilius Lepidus (καὶ κατ' ἄλλους ὑπὸ τοῦ Αἰμιλίου Λέντιου, πλησίον τοῦ circus Maximus) *H*, pons (ἡ πλησίον τοῦ pons sublicius γέφυρα, πιθανῶς ἡ *nūn Ponte Rotto*) *Iuv.* 6,32. **Aemiliānus** ὅ τῆς οἰκογενείας τῶν Αἰμιλίων, Αἰμιλιανός, ὡς ἐπωνύμιον τοῦ P. Scipio Aemiliānus τοῦ νεωτέρου (minor) Σκιπίωνος Ἀφρικανοῦ, δευτεροτόκου υἱοῦ τοῦ Λ. Αἰμιλίου Παύλου καὶ θυγατρὸς τέκνου τοῦ P. Cornelius Scipio Africanus maior *L κ.ἀ.* *Oἰσ.* πλθ. **Aemiliāna**, ὄνυμα οὐ. προάστιον τῆς Ρώμης *Vr. Su.* Ὅθεν praedia Tigellini Aemiliana *Tac. ann.* 15,40,3.

Aeminium, ἰῖ οὐ. Αἰμίνιον, πόλις τῆς Λυσιτανίας (παρὰ τὴν *nūn Coimbra*) *Plin.* 4,113. Aeminus, -ἰῖ ἄ. Αἰμίνιος, ποτ. *Plin.* 4,115 (πρβλ. *Mel.* 3,10). Ἰ. Aeminus. **Aeminus**, -ἰῖ ἄ. (ἴ. Aeminium) *Plin.* 4,115 (κατὰ τὸν Hübner *PW* I 593 ἐσφαλμένως ἀντὶ Munda).

Aemodae, ἰ. Acmodae.

aemulatio, ὄνις θ. (aemulor). 1. ἐπὶ καλοῦ (ἴ. *Cic. Tusc.* 4,17), μίμησις μετ' ἐφέσεως πρὸς ἐξίσωσιν, ἀμιλλα, ζῆλος. inter eos tanta laudis erat aemulatio cum aliquo (ἀμιλλα πρὸς τινα) *Pl.*² κ. *Suet. Tib.* 11,8. alit -o ingenia (ἐκτρέφει, πα-

ρακινεῖ τὸ τάλαντον [τὸ τάλέντο]) *Ve.* - Ἐν τῇ ζωγραφικῇ = μίμησις. pictura fallax est praesertim in e naturaē (ἡ ζωγραφικὴ εἶναι ἀπατηλὴ πρὸ πάντων ἐν τῇ μιμήσει τῆς φύσεως) *Pl.* 2. ἐπὶ κακοῦ, ζηλοτυπία, δυσζήλια, ἀντιζήλια (ζήλια, σενερισμός). vitiosa (συν. rivalitas) *Ci.* inter eos infensa (θανάσιμος) aemulatio exercebatur *Ta.* aemulatio vocis (ζηλοτυπία πρὸς τινα διὰ τὴν καλὴν φωνὴν του) *Suet. Ner.* 33,3. municipalis (τοπικαὶ ἀντιζήλιαὶ πόλεως πρὸς πόλιν) *Ta.* Πλθ. aemulationes (κακαὶ ζηλοτυπία) *Ci.* τὸ ζηλότυπον τῶν ἐραστῶν *Plin. pan.* 84. *Petr.* 99,2.

aemulātor, ὄνις ἄ. (aemulor). 1. ζηλωτής, ὁπαδὸς μετὰ ζήλου, μιμητής *Cic. Att.* 2,1,10. *Sen. dial.* 1,1,5. *Apul.* - Ἐπιθετικῶς μετ' αἰτιατικῆς (κατὰ τὸ aemulor alqm) *Pompeius facta consultaque eius* (sc. τοῦ Ἀλεξάνδρου) aemulator erat (φροντιστὴς ἦτο) **Sall. hist. frg.* 3,88 (aemulatus erat *codd.*, aemulus erat *Maur.*, πρβλ. ἡμέτ. φροντιστὴς τὰ μετέωρα), ἴ. aemulus ἐν τέλει. 2. ἀνταγωνιστής, ἐχθρός, ἀνὴρ φθονερός **Tac. h.* 3,66.

aemulātus, ὄνις ἄ. (aemulor) = aemulatio ἀνταγωνισμός, ἀμιλλα (σενερισιά). aemulātus agere (= aemuli partes agere) ἀποβαίνω ἀντίπαλος, τελῶ ῥόλον ἀντιπάλου, συμπεριφέρομαι ὡς ἀντίπαλος *Tac. ann.* 13,46,5 καὶ ἀλλαχοῦ *Tac. h.* 3,66. *Agr.* 46 (ἐξ εἰκασίας πρβλ. κ. aemulator) *ἀ.λ.*

aemulō 1 ἴ. aemulor τέλ.

aemulor (aemulus). 1. ἐπὶ προσ. ζῶων καὶ πραγμάτων (συνηθέστερον ἐπὶ καλοῦ). Τίθεται ἀπολύτως *P Ta*, ἢ μετ' αἰτ. προσώπου ἢ πράγματος: ζηλῶ τινα ἢ τι, ἀμιλλῶμαι πρὸς τινα, φιλοτιμοῦμαι, προσπαθῶ συναγωνιζόμενος ἢ νὰ ἐξισωθῶ ἢ νὰ μιμηθῶ τινα ἢ τι ἢ ἀνταγωνιζόμενος νὰ ὑπερβάλω τινὰ ἢ τι. quoniam aemulari (νὰ μιμηθῆς) non licet nunc invides *P*, pueri in scholis -ntur *P*; *Q*, animos excitare ad -ndum decus (διεγείρειν πρὸς ἀμιλλαν) *L*, Agamemnonem *N*, Pindarum (μιμοῦμαι, ζηλῶ τὸν Πίνδαρον) Hor. c. 4,2,1 (πρὸβλ. Quint. 10,1,61) Maecenatem Tac. ann. 3,30,4 Stesichorus videtur -ari proximus Homerum πρὸβλ. Ψ. - Λογγῖνον Ὀμηρικώτατος) *Q*. versūs Euripidis Ennius *Gell.*, in litteris veteres *Pl.*², Iovem Olympium nemo aemulatur *Pl.*, Massiliae instituta *Ci*, studia (εἶμαι ζηλωτῆς [τοῦ Πυθαγόρου]) *L*. placita Stoicorum (σφόδρα ἐνστερνίζομαι τὰ δόγματα τῶν Στωικῶν) *Ta*, virtutem maiorum *Ta*, morem *Cu*, facta Alexandri Sall. h. fgr. 3,88 (i. aemulator ἐν μέσῳ), psittacus sermonem nostrum cogitur -ari *Ap*. Σύντ.: Μετ' ἀφαιρ. vitiis (ἀφαιρ., ὄχι δοτ.) aemulabantur Tac. ann. 12,64,5, quem aemulari studiis cupio *Plin. ep. 4,8,5 (ἴδεν in studiis γρ. ἐνίων *codd.*). — Μετὰ τῆς προθ. cum (ἀπαξ): ne mecum aemuletur (ἵνα μὴ ἀνταγωνίζεται πρὸς ἐμὲ) Liv. 28,43,4. cogitur -ari *Ap*. Μετὰ δοτ. πράγματος: uva coccolobis (l.l.) et austere-

ra et dulcis) Albano vinō -ntur (παράγουσιν οἶνον ἀνταγωνιζόμενον πρὸς οἶνον τῆς Ἄλβας) *Plin. 14,30 (v.l. Albanum vinum). Μετ' ἀπαρεμφάτου ἀπαξ: Tac. h. 2,62 τέλ. 2. Σπανιώτ. ἐπὶ κακοῦ: ζηλοτυπῶ ἀγόμενος ἐκ φθόνου, ζηλοτύπως ἢ φθονερῶς ἔχω (διάκειμαι) πρὸς τινα, ζηλεύω, φθονῶ, ὑφορῶ, ὑποβλέπω τινα = invideo, adversor, impugno, obtrecto. Ἀπολ. μετὰ δοτ. ἢ μετὰ προθέσεων, προστίθεται ἐνίοτε ἀφαιρηκῆ: quod iis aemulemur, qui ea habeant, quae nos habere cupimus Cic. Tusc. 1,44. Xenophon et Plato... certare aemularique (καὶ ζηλοτυπεῖν) inter sese existimati sunt Gell. 14,3,11. haud minus vitiis (ἀφαιρ.) aemulabantur (ἢ Ἀγριππῖνα καὶ ἡ Δομιτία Lepida) Tac. ann. 12,64,5, consummati (= perfecti) iam patroni veteribus aemulantur (ζηλοτυποῦσι τοὺς παλαιούς) Quint. 10,1,122. Περμ.: ipse meas solus... aemulor umbras (ἐγὼ αὐτὸς [ἐν τῇ μορῆ μου] καὶ ὅταν εἶμαι μόνος τρέμω τὴν σκιάν μου [τ.ἔ. φοβοῦμαι τὸ τίποτε]) Prop. 2,34,19 (πρὸβλ. Cic. Att. 15,20,4 qui umbras timet καὶ umbram suam metuit τὴν ἑαυτοῦ σκιάν δέδοικεν) Cic. pet. cons. 2,9).

→ Ἐνεργ. φων. aemulo (virtutes Apul. m. 1,23,15).

aemulus 3 1. (ἐπὶ καλῆς καὶ κακῆς σημασίας) ζηλωτῆς, μιμητῆς, συναγωνιστῆς, ὁ περὶ τῶν αὐτῶν μαθήσεων (συν)αγωνιζόμενος, ἀντίζηλος, ζηλότυπος, ζηλόφθονος, ἀνταγωνιστῆς, Μετὰ δοτ.: mihi es aemula

Plaut. Rud. 240. *aemulus* *Ascraeo pastor...* *poetae* (τῷ Ἡσιόδῳ) App. Verg. (*Culex* 96), *Flacci aemulus Ci*, *Lycurgi -us L*, *Thucididis Salustius Vell. 2,36,2. -a Penelopēs O*, *innuptae -a Phoebēs O*, *aemuli Phidiae* (γεν.) *fuere Alcamenes Critias...* Plin. 34,49. *Hortensius* aliquando *aemulus Ciceronis existimatus est* Quint. 11,3,8. *Hannibal -us* (μιμητῆς κ. συναγωνιστῆς) *itinerum Herculis L*, *-us regni* (συναπαιτητῆς) *I*, *paternae virtutis -us* Sen. epist. 67,9 (Apul. m. 7,5), *Carthago -a* ([πολιτικὴ ἀντίζηλος]) *imperii Romani Sall. Cat. 10,1. Μετὰ προθέσεως: in conivas -us* (ἐν ἀνταγωνισμῷ πρὸς τοὺς συνδαιτυμόνας) Ap., *in sororis sceleratas nuptias -a* Apul. m. 5,27. *-a Pristis* ([ναῦς τοῦ Αἰβείου] *Πρίστις*) Verg. A. 5,184. *crinibus -a barba* (γένειον τόσον μακρὸν ὅσον καὶ ἡ κόμη) Sil. 5,439. *ruripit Iarbītam Timāgenis -a lingua* (βραχυλογικῶς ἀντὶ *lingua -tae aemula linguae -genis ruripit Iarbītam* [διέρρηξεν, ἔκαμε νὰ διαρραγῇ ὁ Ἰ.] Hor. epist. 1,19,15. *aemula nec virtus Caruae* (καθ' ὑπαλλαγὴν ἀντὶ *nec virtus aemulae Caruae*) Hor. epod. 16,5 (προβλ. ὁμοίως *aemula signa ἀντὶ aemulī signa* Stat. Th. 6,713) *Carthago aemula imperii Romani Sall. Cat. 3. aemulus* (ὁ ζηλότυπος [ζηλιάρης]) *Triton* Verg. A. 6,173 (προβλ. κ. *-a* [= *invida*] *senectus* [τὸ φιλόφθονον γῆρας ἐν σχέσει πρὸς τὰ προτερήματα τῆς νεότητος] Verg. A. 5,415). 2. ὁμοιος, ἐφάμιλλος = *par*, *similis*,

adaequans, *tibia non... tubae -a* (αὐλὸς οὐχ ὁμοιος ἢ ἐφάμιλλος τῆς σάλπιγγος) Hor. ars 203. *Caesar summis oratoribus -us* (= *aequiparandus* ὁ Κ. ἐφάμιλλος τοῖς μεγίστοις ῥήτορσι) Tac. ann. 13,3,4 (προβλ. κ. *Lucr. 1,296 ἐπὶ ἀνέμων ἀντιφεριζόντων, ἀντιφερομένων διὰ τῶν ἀποτελεσμάτων πρὸς τοὺς ποταμούς*). *fluvius argento vel vitro* (δοτ.) *aemulus in colorem* (προβλ. τὸ ἡμέτ. ἀργυροδίνης) Apul. m. 1, 19,14. 3. συγκριτός, παραβλητός, ἐφάμιλλος. *-a labra rosis* (χείλη προκαλοῦντα τὰ ῥόδα, δυνάμενα νὰ συγκριθοῦν πρὸς ῥόδα) Mart. 4,42,10. *quaedam (sc. fici) piris magnitudine -ae* (ἀνταγωνιζόμενα εἰς μέγεθος) Plin. 15,68. 4. (ἐν τῷ ἔρωτι) ἀνταγωνιστῆς, ἀντεραστῆς = *rinālis*. *istum aemulum... ab ea pellito* Ter. Eun. 214. *aemulus iste tuus Catull.*, *tuus aemulus Ci*, *duo praetoris aemuli Ci*, *licebit eum solus ames me aemulum non habebis* Catull. 71,3 (προβλ. Hor. ars 444). *si nulla subest aemula languet amor* Ovid. ars 2,436 (προβλ. κ. Ovid. rem. 768). *sine aemulo et cellā utor et nocte* Petr. 95,6. — Ἐπὶ ζώων: *onagri timent libidinis aemulos* (τοὺς ἀντεραστὰς) Plin. 8,109.

Aemus, ἰ. Haemus.

Aemyndus, ἰ θ. (Myndus? προβλ. Plin. 2,204), νῆσος ἐν τῷ Κεραμικῷ κόλπῳ τῆς Καρίας. Plin. 5,134. δ.λ.

aēna, ἰ. 1. aēnus τέλ.

Aenarē, ἑς θ. νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους. δ.λ. Plin. 5,137.

Aenāria, θ. Αἰναρία (διὰ τὴν

ὄνομασίαν ἰδὲ Paul. - F. 18,27 L κ. Plin. 3,82), νῆσος ἠφαιστειογενῆς τῆς Τυρρηνικῆς θαλάσσης ἐν τῷ κόλπῳ τῆς Νεαπόλεως μετὰ θερμοῶν πηγῶν, παλαιὰ ἀποικία τῶν Εὐβοέων (νῶν *Ischia*), ἄλλως Πιθηκοῦσαι τῶν Ἑλλήνων (προβλ. Ἄππ. 5,69) καὶ *Inarime* (ἰ. λ.) τῶν Ρωμαίων ποιητῶν (τινὲς διακρίνουσι δύο νήσους τὴν *Aenaria* καὶ τὰς *Pithecusae* Πιθηκούσας προβλ. Liv. 8,22,6. Mel. 2,121. in -am transire *Ci*, in -ā Plin. 16,141 κ. ἄ. Οἱ κάτοικοι (*Aenāres* (?) γεν. *Aenārum* *Stat. s. 3, 5,104.

aēnātōrēs, ἰ. aēneātōrēs.

Aenēa, ἰ. Aenīa.

Aenēās, ae (αἰτ. -ān κ. -am) ἄ.

1. Αἰνεΐας (Αἰνέας), υἱὸς τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἀγχίσου, πατὴρ τοῦ Ἀσκανίου, γενάρχης τῶν Ῥωμαίων, ἥρωος τῆς Αἰνειάδος τοῦ Βεργιλίου, τιμηθεὶς μετὰ θάνατον ὡς θεὸς *indiges* (ἰ. λ.) Verg. A. 12,794. Ἐπίθ. καὶ ἄλλα κοσμητικά: *Anchisiades*, *Dardanius*, *Dardanides*, *Troius*, *Troius heros*, *Tros*, *pius*, *pater*, *ferus*, *saevus*, *altus*, *bonus*, *profugus*, *Troiano sanguine cretus* κτ. 2. τὸ ποίημα τοῦ Βεργιλίου Αἰνῆϊς (Αἰνειάς κατὰ τὸ Ἰλιάς) Ovid. ars 3,337. 3. *Silvius Aeneas* τῆς *Alba* Verg. A. 6,769 (ἰ. αὐτ. *NORDEN*). 4. *Halasinus Aeneas* Cic. Verr. 4,170. — Ἐκ τοῦ Αἰνεΐου, υἱοῦ τῆς Ἀφροδίτης: **Aenēadēs**, ae (αἰτ. -ēn O) ἄ. κ. πλθ. *Aenēadae*, -um, δοτ. -is V, *Si*, αἰτ. -ās V, O. Αἰνεάδης, Αἰνεάδαι, ἀπόγονοι τοῦ Αἰνεΐου α) οἱ ἑταῖροι τοῦ Αἰνεΐου

καὶ γενικῶς Τρωῆς Verg. A. 1,565. Val. Fl. 2,573 β) οἱ Ῥωμαῖοι. *Aeneadum genetrix* (ἡ Ἀφροδίτη) Lucr. 1,1. Verg. A. 8,648 προβλ. Ovid. trist. 2,261. 262. γ) Αἰνῆϊται, Αἰνῆϊοι, κάτ. τῆς Αἰνῆϊς (*Aenus*, ἰ. 2. *Aenus*), πόλεως Θρακικῆς, ὀνομασθέντες κακῶς ὑπὸ τοῦ Αἰνεΐου ταυτίσαντος τὴν Αἰνῆϊν πρὸς τὸ ἴδιον αὐτοῦ ὄνομα καὶ τὴν πρώτην ἔδραν τῆς Αἰνῆϊδος παραδόσεως Verg. A. 3,16. **Aenīdēs**, ae (κλητ. -ē) ἄ. ἐκ τοῦ *Aeneus* Αἰνεὺς = Αἰνειάς· προβλ. *Peleus - Pelīdēs* (Prisc. II 66,1). 1. *Αἰν(ε)ΐδης, ὁ Ἰουλος Ἀσκάνιος, υἱὸς τοῦ Αἰνεΐου (Verg. A. 9,653) πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τῶν *Aeneadae*. **Aenēis**, idos (κ. -idis, δοτ. -idi, -ida κ. -idem, ἀφ. -ide), θ. Αἰνειάς, Αἰνῆϊς (ἰ. ἄνωτ. κ. *Aeneomastix*) O, St, G, Su κ. ἄ. **Aenēius** 3 Αἰνῆϊος, τοῦ Αἰνεΐου. *Aeneia nutrix* (ἡ Καϊήτη) V, *puppis* (hospitia) V, *arma* (pietas, virtus) O. *Aenēanicus* 3 gens *Apul.* (κ. Prisc. III 482,1) Plin. 3,14. **Aenēsī** (= *Aenesiī*) Paul. - F. 18,25 L *Aenesi dicti comites Aeneae* (λέξεις τοῦ *Naevius* κατὰ τὸν *Büch.*).

Aeneātēs, um ἰ. Aenianes.

aēneātōrēs (aēnātōrēs), ἄ. (προβλ. *bucinatōrēs*), κυμβαλοκροῦσται *Γλωσσ.*, Paul. - F. 18,26 L. Περιληπτικὸν ὄνομα τῶν ἐν τῷ στρατῷ *tubicines*, *cornicines*, *liticines* καὶ *bucinatores* (ἰ. λλ.) σαλπικταί, κερταῦλαι, βυκανισταί. Sen. apoc. 12,1. epist. 84,10. Suet. Iul. 32,2. Amm. 16,12,36.

Aeneī (*Aenī*), ἰ. 2. *Aenus* (-os),

Aenēis, ἰ. Aeneas.

aēneolus 3 (ὕποκορ. τοῦ aēneus) μικρὸς καὶ χαλκοῦς (ἐκ χαλκοῦ πεποιημένος) Paul. - F. 25,30 L, piscatores (μικρὰ ἀγαλμάτια ἀλιέων ἐξ ὀρειχάλκου) Petr. 73,5.

Aenēomastix (Aeneidom- ἤτρον ὀρθῶς), θ. Αἰνειομάστιξ (τίτλος βιβλίου, πρὸβλ. Αἰσχίνης ὁ ῥητορομάστιξ, ἰ. Aeschines 4). adversus Aeneida liber Garbili Pictoris titulo mastix Suet. v. Verg. p. 65 R. (πρὸβλ. κ. Vergiliomastix).

Aenēsī, ἰ. Aeneas ἐν τέλει.

1. [**Aeneūs**, eī], ἄ. Αἰνεύς, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Στίλβης, πατὴρ τοῦ Κυζίκου. **Aenīdae**, ārum ἄ. Αἰνῖδαι, Κυζικηνοί. *Val. Fl. 3,4 (codd. Caeneadae ἢ Caenaedae).

2. **aēneus**, ἰ. aēnus.

Aenīa (Aenēa, αἰτ. -am κ. -ān), ae θ. Αἰνεία (-εία, Αἰνειάδαι), πόλις ὄχυρὰ τῆς Χαλκιδικῆς ἐν τῷ Θεσσαλικῷ κόλπῳ οὐ μακρὰν τῆς Θεσσαλονίκης Liv. 40,4,9. 44,10,7. 44,32,7.

Aeniānes, um ἄ. Αἰνιᾶνες (Αἰνιῆνες, Ἐνιῆνες), γένος παλαιὸν τῆς Ν. Θεσσαλίας, ἐγκατασταθὲν παρὰ τὴν Οἶτην ἐπὶ τῆς Δ. κοιλάδος τοῦ Σπερχειοῦ. Cic. rep. 2,8. Liv. 43,3,8. 40,4,4. 28,5,12. sinus Aeniānum (ὁ Αἰνιᾶν κόλπος) Liv. 28,5,15. 2. Aeniānum et Thessalorum duces Iust. 24,7,1 πρὸβλ. κ. Plin. 4,6 Aeniēnses (περὶ λαῶν τῶν Αἰτωλῶν). **Aeniānicus** 3. abies -a (αἰνιανική) Plin. 16,197.

Aenīdae, ἰ. Aeneus.

Aenīdēs, ἰ. Aenēas.

Aeniēnsēs, ium ἄ. λαὸς Αἰτω-

λικὸς κατὰ Πλίνιον 4,6 (ἰ. Aeniānēs ἐν τέλει).

aenigma, atis (πλθ. -ata, δοτ. ἄφ. -atis [Vt. π. Charis. I 123,3]), οὐ. 1. αἶνιγμα, λατ. scirpus Cic. de or. 3,167. Quint. 6,3,51. 8,6,14. 52. Gell. 12,6,1. commenta es (τοῦ comminiscor = ἐφανιάσθης) dignum Thebano aenigmate monstrum (τ.ἔ. dignum aenigma Thebano monstrō) Mart. 1,90,9. 2. Μτφρ. α) σκοτεινὴ σημασία, αἶνιγμα-τῶδες ζήτημα, αἶνιγμα, γοῖφος, ἀλληγορία σκοτεινὴ πῶς, ἀσάφεια = obscuritates, ἀντίθ. res aperta. obscuritates et aenigmata somniorum Ci, non aenigma est sed res aperta Pe, aenigmata intellegere Pl. iuris nodos et -ta solvere (νομικὰ κωλύματα καὶ νομικὰς ἀσαφείας, τὸ σκοτεινὸν τῶν νόμων) I, -ta loquor (αἰνίσσομαι, γοιφεύω, αἰνίγματα λέγω, αἰνιγματῶδῶς ὁμιλῶ) Plin. epist. 7,13,1.

Aeniī, ἰ. 2. Aenus.

Aeningia, ae θ. νῆσος μεγάλη τοῦ Κοδανοῦ κόλπου τῆς Γερμανίας παρὰ τὴν Κιμβρικήν ἐν τῷ Β. Γερμανικῷ ὠκεανῷ Plin. 4,96. ἄ.λ.

[? **aēnipēs**, edis], πλθ. aēnipedes (aēneus καὶ pes), boves (χαλκόποδες) *Ovid. ep. 6,32 (κ. aecipedes πρὸβλ. Ovid. m. 7,105).

Aēnobarbus, ἰ. Domitius.

Aenōna, ae θ. Αἰνώνα (Πτολ.), πόλις τῆς Δαλματίας ἐν τῇ ἀκτῇ τῆς Λιβυρίας (vñ Nona ἢ Nin) Plin. 3,140.

Aenos, ἰ. 2. Aenus.

aēnulum, ἰ οὐ. = vas ex aere

parvum Paul. - F. 25,21 (ἐκ τοῦ Πλαύτου?), **α.λ.**

Aenum (Aennum, Enum), ἰ οὐ. πόλις μικρὰ τῆς Αἰγύπτου μετὰ πηγῆς παρὰ τὴν Ἀρσινόην πλησίον τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης. Plin. 6,168. **α.λ.**

1. **aēnus** ἢ **ahēnus** καὶ νεώτ. τύπος aēneus (παρὰ τοῖς δακτυλικοῖς ποιηταῖς) ἢ ahēneus. 1. χαλκοῦς, χάλκινος, χαλκῶ πεποιημένος ἢ ἐπενδυμένος. tabula, anulus, crater, carchēsia (καρχήσια) O, ἐπίσης vasa, statua (προβλ. καὶ Hor. s. 2,3,183 aeneus ut stes προβλ. χάλκεον ἰστιά- ναι ἢ ἀνιστάναι τινά), simulacra, candelabra, loricae, galeae, columna, equus, fores, portae, gnomon, falx, clipeus, cassis, thorax κ.τ.τ. 2. χάλκειος, ἴδιος χαλκοῦ, προερχόμενος ἐκ τοῦ χαλκοῦ τῶν ὀπλῶν, ἢ λάμπις τοῦ χαλκοῦ. lux (προβλ. Ὀμηρ. αὐγὴ χαλκείη κορύθων) V. 3. χρώματος χαλκοῦ, χαλκοῦς τὸ χρῶμα, χαλκόχρους. barba (προβλ. Aēnobarbus) Su. 4. χάλκειος, ἀφθαρτος, ἀκαθαίρετος, ἀκατανίκητος, ἀήττητος, ἀκατάλυτος, ἀδιάσειστος, ἀσάλευτος, ὡς ὁ χαλκός. murus (προβλ. ἑπίχος χάλκεον), turris, iuga (προβλ. Ὀμηρ. ἄροηκτος πόλις) H. hic murus us esto (προμαχών, προπύργιον, ἔρεισμα, ὄψμα) Hor. epist. 1,1,60. necessitas clavos et cuneos manu gestans aēnā (ἢ Ἀνάγκη βασιτάζουσα διὰ τῆς κραταιᾶς δυνατῆς χειρὸς τοῦς... ἢ ἄλλως νοητέον τὸ aena καθ' ὑπαλλαγὴν εἰς τὸ clavi καὶ cunei) Hor. c. 1,35,18. -a proles (ὁ χαλκοῦς αἰών, ἢ χαλκῆ ἐποχὴ προβλ. χάλκεος γενεὴ) O, cor-

da (σκληρά, ἀκαμπτος, ἀδυσώπητος, ἀνεξιλέωτος, ἀσπλαγχνος καρδία προβλ. χάλκεον ἦτορ καὶ χαλκεοκάρδιος) St. Oύσ. **a(h)ēnum**, ἰ οὐ. (sc. vas) καὶ πλθ. **a(h)ēna**, ὄργαν οὐ. χάλκειον, χαλκοῦν ἄγγεϊον, τὸ χαλκοῦν H, πρὸς ἔψησιν γλεύκους Verg. g. 1,296, πρὸς θέρμανσιν ὕδατος Verg. A. 1,213. 7,463, ἰδίᾳ πρὸς παρασκευὴν πορφύρας λέβης Tygium O. **a(h)ēna**, ae θ. λέβης, -ae fullo- πίαε (γναφευτικοί, γναφικοί, τῶν γναφέων) Plin. 24,111. 27,92 προβλ. καὶ αὐτ. 8,192. 11,193 aēnis.

2. **Aenus** (-os Me, Pl), ἰ θ. Αἶνος πόλ. τῆς Θράκης παρὰ τὰς Α. ἐκβολὰς τοῦ Ἐβρου ἀπέναντι τῆς Σαμοθράκης Epp. hed. 1 (π. Apul. apol. 39,3). Cic. Flacc. 32. Liv. 31, 16,4 κ.ά. Mel. 2,28. Plin. 4,43. Am. **Aeniī**, ὄργαν ἄ. Αἴνιοι, οἱ κάτ. τῆς Αἴνου. Aeniogum urbs Liv. 45,27,4. **Aeneadae**, ārum ἄ. Αἰνίται, Αἴνιοι (ἰ. Aeneadae γ) ἐν. λήμμ. Aeneas).

3. **Aenus**, ἰ ἄ. Αἶνος (Ἰτωλ.), Ἐνος (Ἄργ.), ποτ. ἐν τοῖς μεθωρίοις Παιτίας κ. Νωρικοῦ (vñ Inn) Tac. h. 3,5.

4. **Aenus**, ἰ ἄ. Αἶνος, ἑταῖρος τοῦ Ὀδυσσεῶς, ἐπώνυμος τῆς πόλεως Αἴνου τῆς Θράκης Serv. εἰς Aen. 3,16.

Aenuscabalēs fons, τ.ἔ. fons camelorum κατὰ Πλίνιον (καμήλων πηγὴ) ἐν τῇ μεσημβρ. Ἀραβίᾳ. Plin. 6,158 (πιθαν. ἐν τῇ λέξει νὰ ὑποκρύπτεται ἢ τὸ *aingamal* ἢ τὸ *ain-ibil*) **α.λ.**

Aeolēs (κ. Aeolis), um ἄ. (**Aeo-**lī, ὄργαν ἄ. Me) Αἰολεῖς. Ἐν τῶν

κυριωτάτων ἑλληνικῶν γενῶν, ἀπὸ τοῦ Αἰόλου καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἑλληνας, ἐκ Θεσσαλίας ἐξαπλωθὲν εἰς Πελοπόννησον καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὰ ΒΔ. τῆς Μ. Ἀσίας καὶ ἔπειτα εἰς τὴν Λέσβον Cic. Flacc. 64. Varro l. 5, 102, r. 3, 1, 6. Quint. 1, 4, 16. **Aeolia**, ae θ. Αἰολία. 1. ἡ ἐν τῷ Τυρρηνικῷ πελάγει ΒΔ. τῆς Σικελίας *Αἰολίη* νῆσος, ἔνθα ἡ πατρίς καὶ τὸ βασίλειον τοῦ Αἰόλου, ἡ ἔδρα τῶν ἀνέμων (v. *Stromboli*) Verg. A. 1, 52 ἔξ. 10, 38. *VF*, *Pl.*, *St.* *Aeoliae insulae* (τὸ σύμπλεγμα τῶν ἠφαιστειογενῶν νήσων, ὧν ἡ μεγίστη *Lipare* πρὸς Β. τῆς Σικελίας) *Pl.* 2. ἐπαρχία τῆς Μ. Ἀσίας Cic. div. 1, 3 *misit in Aeoliam* καὶ *Nep. Con.* 5, 2. *Iust.* 14, 1, 6. *Plin.* 5, 120. *Iord. Get.* 51. 3. ἄντρον θερμῶν πηγῶν τοῦ Λούπου, ἰδιωτικαὶ θέρμαι τοῦ Λ. (ἔνεκα τῶν ἐκεῖ σφοδρῶς πνεόντων ἀνέμων οὐχὶ εὐχάριστος διαμονή) *Ml.* **Aeolis** (γεν. -idos κ. -idis, αἰτ. -ida κ. -idem, κλ. -i, πλθ. γεν. -idum *I.*), Αἰολίς. 1. ὄνομα θυγατέρων τοῦ Αἰόλου (i. *Aeolus*, 2). 2. Αἰολίς, Αἰολία, χώρα ἐν Μ. Ἀσίᾳ πρὸς Β. τοῦ ποτ. Ἑρμου, ἡ ἔδρα τῶν δώδεκα Αἰολικῶν πόλ. τῶν ἀποτελουσῶν τὴν συμπολιτείαν κ. ἐν εὐρυτέρᾳ σημασίᾳ ἡ Τρωὰς *Nep. Milt.* 3, 1 *L, Cu, Me*, *Plin.* 5, 103. 121. 3. γυνή, δούλη φέρουσα ὄνομα μυθολογικὸν *Mart.* 11, 91, 1. **Aeolius** 3 Αἰόλιος, τῆς Αἰολίδος, orae *V*, carmen (ἡ λυρ. ποίησις ἰδίᾳ τοῦ Ἀλκαίου καὶ τῆς Σαπφοῦς) *H*, fides (πλθ. = λύρα, λυρική ποίησις) *H*, puella (ἡ Σαπφῶ) *H*, lyra *O*, Pitane (ὁ λιμὴν τῆς

Π. ἔναντι τῆς Λέσβου) *O*, plectrum *Pr.* *Ods.* **Aeoliū**, orum ἄ. Αἰολεῖς τῆς Μ. Ἀσίας (i. καὶ *Aeoli*) *Ve.* **Aeolicus** 3 Αἰολικὸς gens *Pl*, urbes *I*, littera (= digammon τὸ δίγαμμα) *Q*. *Ods.* **Aeolicī**, orum ἄ. οἱ κάτ. τῆς Αἰολίας *Serv. Aen.* 6, 12. **Aeolidēs, Aeolidae** (πλθ.) i. *Aeolus* 2. κ. *Aeolion*.

1. **Aeolis**, i. *Aeoles*.

2. **Aeolis**, i. *Aeolus*.

Aeolī, orum ἄ. (= *Aeolii*) *Mel.* 1, 90. 93. Ἴ. *Aeoles*.

Aeolion, τὸ Αἰόλιον μέλος, Αἰόλιον αὔλημα. — simplex (ἀντ. <I>asti(um) [Ἰωνικὸν] varium, *Lydium querulum*, *Phrygium religiosum*, *Dorium bellicosum*) *Apul.* fl. 4, 1. Ἴδ. κατωτ. *Aeolium*.

[**aeolipila**], ae θ. (*Aeolus* καὶ *pila* σφαῖρα), πλθ. *aeolipilae*, arum θ. *aegaeae* (αἰολόσφαιρα, ἐκ μετάλλου κοίλη μετὰ μικροτάτης ὀλῆς πειραστική τῆς ἰδιότητος τῶν ἀνέμων, κατὰ παρετυμολογίαν Αἰόλου πύλαι, Αἰολίπυλαι) *Vitr.* 1, 6, 2. **ἄ.λ.**

Aeolis, Aeolius, i. *Aeoles, Aeolus*.

Aeolium, ii οὐ. Αἰόλιον, in extremā Cherronesi fronte (ἔνθα ἡ πόλ. Ἑλαιούς) *Plin.* 4, 49. Ἴδ. *Aeolion* **ἄ.λ.**

Aeolus (ποιητ. *Aeolos*, αἰτ. -ion) Αἰόλος [1. υἱὸς τοῦ Ἑλληνας, ἑγγονος τοῦ Δευκαλίωνος, πρῶτος βασιλεὺς τῆς Θεσσαλ. Μαγνησίας, ἐπώνυμος ἦρωας, γενάρχης τῶν Αἰολέων]. 2. υἱὸς τοῦ Διὸς ἢ τοῦ Ἰππότου (δθεν *Hippotades, O*) καὶ τῆς Μελανίπης, ἐπὶ τῶν Τρωικῶν βασιλεὺς